

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cassandra Clare
“Infernal Devices: Clockwork Angel”

Copyright © 2010 by Cassandra Clare LLC

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korica: STARDUST LAB
www.stardust.rs

ISBN 978-86-7702-476-5

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

KASANDRA KLER

Mehanički anđeo

PRVA KNJIGA SERIJALA

PAKLENE NAPRAVE

Preveo sa engleskog
Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

Za Džima i Kejt

Pesma reke Temze

*Kad se pojavi struja slana,
naša se reka digne
poput čaja tamna,
do zelene obale da stigne.
Nad njom mašina čudovišnih
točkovi i zupčanici
zuje i bruje, i duhovi skriveni njini
nestanu u njihovoj tmini
odnoseći sobom tajne.
Svaki zupčanik zlatni zupce ima
svaki se točak obrće i kreće
kao par ruku što zahvata
vodu iz reke naše,
proguta je i u paru pretvori,
pokrene mašineriju golemu
razlagačkom svojom snagom.
Nežno se digne val
da prekrije stroj sav.
Za njim se so, mulj i rđa jave
da uspore zupčanika rad.
Dole pokraj obale
gvozdene beštije
ukotvljene se zanjašu
uz tupu tutnjavu,
nalik ogromnom zvonu
dobošu il' topu
što jezikom gromazaječe
dok reka i dalje teče.*

Elka Klok

UVOD

London, aprila 1878.

Demon prasnu u pljusku ihora i utrobe.

Vilijam Herondejl trgao je bodež u ruci, ali beše prekasno. Lepljiva kiselina iz demonske krvi već je počela da najeda blistavo sečivo. Opsovavši, bacio je oružje u stranu i ono pade u prljavu lokvu gde zacvrča poput ugašene šibice. Sam demon je, dakako, nestao – poslat nazad u ko zna koji pakleni svet iz kojeg je potekao, ostavljajući nered za sobom.

„Džem!”, doviknu Vil, obrnuvši se. „Gde si? Jesi li video? Ubih ga jednim udarcem! Nije loše, jelda?”

Ali nigde odgovora na Vilovo dozivanje; njegov saučesnik u lovu stajao je iza njega u vlažnoj, krivudavoj ulici svega nekoliko trenutaka ranije, čuvajući mu leđa, ali se Vil sada našao sam u tami. Ozlojeđeno se namrštio – nije toliko zabavno hvalisati se, kad nema Džema da se i on pravi važan. Osvrnuo se ka mestu gde se ulica sužavala pred prolazom koji je vodio do crne, uzburkane vode Temze u daljini. Vil je kroz taj procep mogao da nazre mračne obrise ukotvljenih brodova u čitavoj šumi jarbola nalik voćnjaku bez lišća. Džema ni tamo nije bilo; možda se vratio do Tesne ulice u potrazi za boljim osvetljenjem. Slegnuvši ramenima, Vil se zaputio odakle je i došao.

Tesna ulica pružala se kroz Lajmhaus, između rečnih pristaništa i skućenih siromaških budžaka šireći se na zapad do Vajtčapela. Bila je tesna kao što joj samo ime kaže, oivičena skladištima i nahe-renim drvenim zgradama. U datom trenutku bila je pusta; čak su i pijandure, teturajući se kući putem iz Grejpsa, našle neko mesto gde će se skljojati preko noći. Vilu se Lajmhaus sviđao, dopadao mu se taj osećaj kao da je na rubu sveta, s kojeg brodovi svakoga dana kreću do nezamislivo dalekih luka. To što je taj deo grada bio stecište mornara i što je samim time bio pun kockarskih brloga, opijumskih ćumeza i kupleraja, svakako nije škodilo. Lako je bilo izgubiti se na ovakvom nekom mestu. Nije mu smetao miris dima, užadi i katrana, ni stranih začina pomešanih sa smradom Temzine prljave vode.

Zagledajući ulicu, rukavom kaputa je protrljao lice u pokušaju da obriše ihor koji mu je peckao i štipao kožu. Na tkanini ostaše zeleno-crne mrlje. Zaradio je i posekotinu na nadlanici, i to gadnu. Dobro bi mu sad došla neka isceljujuća runa. Najbolje neka od Šarlotinih. Ona je posebno dobro umela da nacрта rune irace.

Neka se prilika izdvojila iz senki i krenula prema Vilu. Krenuo je prema njoj, pa je zastao. Nije bio Džem, već neki policajac svakidašnjeg izgleda pod zvonastim šlemom, teškim mantilom, zbunjenog izraza lica. Zagledao se u Vila, to jest kroz Vila. Ma koliko da se Vil privikao na opsene, uvek mu je bilo neobično kada neko gleda kroz njega kao da nije tamo. Vila tad spopade naprasni poriv da otme policajcu pendrek pa da ga gleda kako se ovaj razmahuje pokušavajući da dokuči gde li je nestao; ali ga je Džem već nekoliko puta prekorio kada je to radio, a mada Vilu nikada nije bilo jasno Džemovo protivljenje nekom takvom nestašluku, ipak nije hteo da ga sekira.

Slegnuvši ramenima i trepnuvši, policajac je prošao pokraj Vila, usput vrteći glavom i mrmljajući u po glasa nešto o tome

kako će se manuti džina pre nego što stvarno svašta počne da mu se priviđa. Vil se pomerio u stranu da ga propusti, a onda je podigao glas i viknuo: „Džemse Karsterse! Gde si, gade jedan neodani?”

Ovoga puta začu tih odgovor: „Ovamo. Prati kamen-runu.”

Vil je krenuo u pravcu Džemovog glasa. Činilo mu se da dopire iz mračnog prolaza između dvaju skladišta; video se blagi odsjaj u tami, poput munjevitog odbleska varljive svetlosti. „Jesi li me čuo maločas? Onaj demon Šaks je umislio da će me srediti svojim krvavim kleštima, ali sam ga saterao u onom sokaku...”

„Jesam, čuo sam te.” Mladić što se pojavio na ulazu u uličicu delovao je bledo pod svetlošću fenjera – bleđi nego inače, što bi značilo da je bio dobrano bleđ. Bio je gologlav, te je sada svu pažnju privlačila njegova kosa – neobično jarke srebrne boje, nalik uglancanom šilingu. Oči su mu bile isto tako srebrne, a snažne crte lica oštre, uz blagu iskošenost očiju kao jedinu naznaku njegovog porekla.

Na uštirkanom prednjem delu košulje nazirale su mu se tamne mrlje, a ruke mu behu gadno zamazane crvenim.

Vil se zgrčio: „Krvariš. Šta se desilo?”

Džem odmahnu rukom na Vilovu zabrinutost. „Nije moja krv.” Okrenuo je glavu prema sokaku iza sebe. „Već njena.”

Vil je bacio pogled iza svog druga u guste senke uličice. Negde u dnu ugledao je neku skljojkanu priliku – tek senku u tami, ali kada je bolje pogledao, Vil je uspeo da nazre obrise blede ruke i pramen svetle kose.

„Mrtva žena?”, upitao je Vil. „Običnjakinja?”

„Ma, zapravo, neka devojka. Nije imala više od četrnaest godina.”

Žestoko se narogušivši na to, Vil poče da psuje. Džem je strpljivo sačekao da završi.

„Eh, da smo samo malo ranije naišli”, reče Vil naposletku. „Ona krvava demončina...”

„To i jeste najčudnije. Čini mi se da ovo nije bilo maslo demona.” Džem se namrštio. „Demoni šaks su paraziti, tako se razmnožavaju. Oni bi svoju žrtvu odvukli nazad u svoj brlog da joj polože jaja pod kožu dok je još živa. Ali ova devojka... bila je izbodena, više puta. I to ne ovde, bar kako se meni čini. Nema dovoljno krvi u uličici. Mislim da je napadnuta negde drugde, pa se sama dovukla ovde, gde je i umrla od povreda.”

„Ali onaj demon šaks...”

„Lepo ti kažem da nije bio šaks. Mislim da ju je šaks jurio, progonio je zbog nečega, ili nekoga, drugog.”

„Šaksovi zaista imaju oštro čulo mirisa”, popustio je Vil. „Čuo sam da ih vračevi koriste da uđu u trag nestalima. A jeste mi se učinilo da se nekuda namerio.” Pogledao je iza Džema u tu jednu malu priliku skljojkanu u uličici. „Da nisi možda pronašao neko oružje?”

„Evo”, Džem je izvukao nešto iz unutrašnjeg džepa sakoa – neki nož, umotan u belu krpju. „Mizerikordija, iliti lovački bodež. Pogledaj kako joj je samo sečivo tanano.”

Vil ju je uzeo. Sečivo zaista jeste bilo tanano, sa drškom od izbrušene kosti. I sečivo i balčak bili su umrljani sasušenom krvlju. Namrgodivši se, čistio je pljosnati deo noža o grubu tkaninu svog rukava, brišući ga sve dok nije ugledao neki znak utisnut u sečivo: dve guje, jedna drugu grizu za rep, u obliku savršenog kruga.

„Urobor”, reče Džem, naginjući se bliže da bi bolje pogledao nož. „Dvostruki. Šta bi to moglo da znači?”

„Smak sveta”, reče mu Vil i dalje gledajući u bodež, te mu osmeh zatitra na usnama, „i njegov početak.”

Džem se namrštio. „Razumem ja znamenje, Vilijame. Htedoh reći, šta misliš da nagoveštava pojava ovog bodeža?”

Vetar s reke zamrsio je Vilu kosu; sklonio ju je s očiju jednim nestrpljivim potezom, pa se vratio proučavanju noža. „To ti je znak alhemičara, a ne nekog vešca ili žitelja Podzemnog sveta. Što obično nagoveštava neko ljudsko biće – onu nepromišljenu, običnjačku sortu koja misli da je trgovanje čarobnim stvarima ulaznica u svet bogatstva i slave.”

„Sorta koja obično završi u hrpi krvavih dronjaka unutar nekog pentagrama”, reče Džem turobno.

„Sorta koja voli da se vrzma podzemljaškim delovima našeg vrlog grada.” Pažljivo obmotavši sečivo maramicom, Vil ga je gurnuo u džep sakoa. „Misliš li da će mi Šarlota prepustiti istragu?”

„Misliš da može da ima poverenja u tebe dole u Podzemlju? U kockarskim brlozima, ćumezima čarobnih poroka, uz žene sumnjivog morala...”

Vil se nasmešio onako kako se i Lucifer verovatno nasmešio par trenutaka pre nego što će pasti iz raja. „Da li bi sutra bilo prerano za početak istrage, šta veliš?”

Džem je uzdahnuo: „Čini kako ti volja, Vilijame. Kao i inače.”

Sauthampton, maja

Tesa je volela mehaničkog anđela otkad zna za sebe. Nekada je pripadao njenoj majci, koja ga je nosila i kada je umrla. Nakon toga ležao je u majčinoj kutiji za nakit, sve dok ga njen brat Nataniel nije jednog dana izvadio da vidi da li i dalje radi.

Anđeo nije bio veći od Tesinog malog prsta, malecna figurica od mesinga sklopljenih bronzanih krila, ne većih od cvrčkovih. Imao je majušno metalno lice, očiju sklopljenih u obliku polumeseca, i ruke spreda ukrštene nad mačem. Zahvaljujući tankom lančiću zakačenom ispod krila anđeo je mogao da se nosi oko vrata kao medaljon.

Tesa je znala da anđeo krije stroj u sebi jer, kada bi ga prinela do uva, mogla je čuti zvuk mehanizma nalik zvuku sata. Nejt je iznenađeno uskliknuo čuvši da radi i nakon toliko godina, pa je zaludno krenuo da ga zagleda tražeći kvačicu ili šarafe, ili već neki drugi način na koji se anđeo navija. Ali nije bilo ničega. Slegnuvši ramenima, dao je anđela Tesi. Ona ga od tog trenutka nikada nije skidala; anđeo joj je čak i noću ležao na grudima dok je spavala, sa onim njegovim neprestanim tik-tak, tik-tak, nalik otkucajima drugog srca.

Sada ga je podigla, držeći ga prstima, dok se brod Mejn probijao između drugih golemih parobroda ne bi li pronašao svoje mesto u pristaništu Sauthemptona. Nejt je navalio da dođe u Sauthempton umesto u Liverpool, gde je pristizala većina prekookeanskih parobroda. Tvrdio je da je to zato što je Sauthempton mnogo prijatnije odredište, te Tesa sada nije mogla da odagna blagu razočaranost prvime što vidi od Engleske. Nekakvo turobno, sivo mesto. Kiša je dobovala po tornjevima neke crkve u daljini, dok se iz dimnjaka brodova uzdizao crni dim, prljajući već i onako tmurno nebo. Gomila ljudi u tamnoj odeći, s otvorenim kišobranima, stajala je na dokovima. Tesa je s mukom pokušavala da pronađe brata među njima, ali su izmaglica i omaja oko broda bile previše guste da bi detaljnije mogla razaznati ma koju osobu.

Tesu je protresla zima. S mora je duvao hladan vetar. Nejt je u svim svojim pismima tvrdio da je London prekrasan, da sunce sija svakoga dana. E, pomislila je Tesa, bar se nadam da je vreme tamo lepše nego ovde, s obzirom da nije ponela toplu odeću sa sobom, ništa deblje od vunenog šala tetke Harijete i jednog para tankih rukavica. Većinu odeće je prodala da bi platila tetkinu sahranu, uzdajući se u to da će joj brat kupiti novu kada stigne u London da živi s njim.

Začu se neki povik. Mejn se, blistavo crnog trupa koji se presijavao na kiši, ukotvio te sada tegljači zaparaše kroz uzburkanu sivu vodu kako bi preneli prtljag i putnike na obalu. Putnici pokuljaše s broda, u očajničkoj želji da što pre osete kopno pod stopalima. Potpuno drugačije od njihovog polaska iz Njujorka. Nebo je tamo bilo plavo, čak im je svirao i duvački orkestar. Mada, s obzirom da nije imala nikoga da joj poželi srećan put, njoj to nije bila radosna prilika.

Pogrbivši ramena, Tesa se pridružila redu za iskrcavanje. Kapi kiše joj zapeckale nepokrivenu glavu i vrat, poput sićušnih ledenica, a i ruke joj, nedovoljno zaštićene rukavicama, behu gnjecave i mokre od kiše. Stigavši do keja, poletno se osvrnula oko sebe, tražeći Nejta. Prošle su gotovo dve nedelje otkad nije popričala s drugom živom dušom, držeći se izdvojena na Mejnu. Bilo bi divno da konačno popriča sa bratom.

Nije ga nigde bilo. Molovi su bili natrpani gomilom prtljaga i svakojakim sanducima i tovarom, čak i kamarama klonulog voća i povrća koje se raspadalo na kiši. Nedaleko odatle, neki parobrod isplovljavao je za Avr, te su se pokisli mornari sjatili blizu Tese vičući na francuskom. Pokušala je da se pomeri u stranu, ali ju je zamalo izgazila masa upravo iskrcalih putnika koji pohitaše pod okrilje železničke stanice.

Ali Nejta nigde na vidiku.

„Vi ste gospođica Grej?“, glas je zazvučao grleno, s jakim naglaskom. Neki čovek stade pred Tesu. Beše visok, pod lepršavim crnim kaputom i cilindrom na čijem se rubu nakupljala voda kao u nekoj cisterni. Oči su mu bile upadljivo iskolačene, gotovo izbuljene kao u žabe, a koža nalik grubom ožiljačnom tkivu. Tesa se jedva uzdržala da ne odskoči od njega. Ali znao joj je ime. Ko bi drugi tu znao njeno ime, sem neko ko je znao i Nejta?

„Da?“

„Vaš brat me je poslao. Pođite sa mnom.”

„Gde je on?”, zapita Tesa, ali čovek već beše krenuo dalje. Korak mu je bio neusklađen, kao da hramlje zbog neke stare povrede. Tren kasnije, Tesa pokupi suknje i požuri za njim.

Zakrivudao je kroz gomilu, namerno užurban. Ljudi krenuše da odskaču u stranu, mrmljajući sebi u bradu kada bi se progurao pored njih, pa je Tesa gotovo morala da potrči ne bi li ga sustigla. Naglo je skrenuo iza gomile sanduka, da bi se potom iznebuha zaustavio pred velikom, blistavo crnom kočijom. Sa strane beše ispisana zlatnim slovima, ali su kiša i izmaglica bile toliko guste da Tesa nije mogla jasno da ih pročita.

Vrata kočije se otvoriše i neka žena proviri napolje. Nosila je golemi pernati šešir koji joj je sakrivao lice. „Gospođica Tereza Grej?”

Tesa joj je klimnula. Onaj izbuljeni čovek pohita da pomogne toj ženi da izađe iz kočije – a potom i nekoj drugoj, koja usledi za njom. Obe smesta otvoriše kišobrane i podigoše ih da se zaštite od kiše. A onda uperiše oči u Tesu.

Čudan neki par, te žene. Jedna je bila veoma visoka i mršava, koščatog, stisnutog lica. Bezbojna kosa bila joj je pokupljena u punđu na potiljku. Nosila je haljinu od svetlucave ljubičaste svile, koju kiša već beše poštrpala, i odgovarajuće ljubičaste rukavice. Druga žena beše niska i punačka, sitnih očiju duboko uvučenih u glavu; zbog jarko ružičastih rukavica goleme ruke ličile su joj na živopisne šape.

„Tereza Grej”, reče niža od njih dve. „Pravo je zadovoljstvo što vas konačno upoznajemo. Ja sam gospođa Blek, a ovo je moja sestra, gospođa Dark. Vaš brat nas je poslao da vas dopratimo do Londona.”

Tesa, mokra, smrznuta i zbunjena, stegnu svoj mokri šal još jače oko sebe. „Ne razumem. Gde je Nejt? Zašto lično nije došao?”

„U Londonu su ga zadržale neke neodložne poslovne obaveze. Mortmejn nije mogao bez njega. Međutim, poslao vam je poruku.” Gospođa Blek joj ispruži neko uvijeno papirče, već mokro od kiše.

Tesa ga je pogledala, pa se okrenula da ga pročita. Kratka poruka od brata koji se izvinjava što nije bio u pristaništu da je dočeka, i usput je obavještava da veruje da će je gospođa Blek i gospođa Dark – ja ih, Tesi, zovem Mračne sestre, iz očiglednog razloga, a njima se taj naziv izgleda dopada! – dovesti zdravu i čitavu u njegovu kuću u Londonu. One su, kako piše u poruci, njegove kućepaziteljke i pouzdane prijateljice, i uživaju njegove najviše preporuke.

To ju je uverilo. Pismo zasigurno jeste bilo od Nejta. Bilo je ispisano njegovim rukopisom, i pritom je niko drugi nije zvao Tesi. Progutavši knedlu, tutnu poruku u rukav, te se okrenu prema sestrama. „U redu”, reče im, potiskujući osećaj razočaranja koji ju je još uvek držao – baš se bila radovala što će se videti s bratom, „da pošaljemo nosača po moj sanduk?”

„Nema potrebe, nema potrebe”, veseli ton gospođe Dark beše u suprotnosti s njenim stegnutim, turobnim licem. „Već smo sredile da nam ga pošalju.” Pucnula je prstima izbuljenom čoveku, koji skoči na kočijaševo sedište na čelu kočije. Spustila je ruku na Tesino rame. „Hajdemo, dete, da vas sklonimo s kiše.”

Kada je Tesa krenula ka kočiji, povučena koščatim stiskom gospođe Dark, izmaglica se razišla otkrivajući sjajni zlatni grb naslikan na vratima. Reči „Klub Pandemonijum” behu kitnjasto obavijene oko dveju zmija koje grizu jedna drugu za rep, stvarajući krug. Tesa se namršti: „Šta to znači?”

„Ništa oko čega treba da se zamarate”, reče joj gospođa Blek, koja se već popela unutra, pa raširila suknje po jednom od udobnih sedišta. Unutrašnjost kočije beše raskošno postavljena,

sa dva naspramna purpurna somotska sedišta, dok su sa prozora visile zavese sa zlatnim kićankama.

Gospođa Dark je pomogla Tesi da uđe u kočiju, pa se potom i sama popela za njom. Pošto se Tesa smestila na sedište, gospođa Blek se nagnu da zatvori vrata za sestrom, usput zaklonivši i oblačno nebo. Kad se nasmešila, zubi joj zasvetlucaše u polutama kao da su od metala. „Udobno se smestite, Tereza. Čeka nas dugačka vožnja.”

Kada je kočija krenula napred kroz kišu, Tesa spusti ruku na mehaničkog anđela oko vrata da pronade utehu u njegovom ravnomernom otkucavanju.

ŠEST NEDELJA KASNIJE